

УДК 351.824: 338.31

**ОЦІНКА ЕФЕКТИВНОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ ПРОМИСЛОВИХ
ПІДПРИЄМСТВ
(Компонента організаційного процесу економічних реформ у постконфліктних
умовах)**

Шерстюк Р. П., к.е.н., докторант, Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя, м. Тернопіль

Шерстюк Р.П. Оцінка ефективності функціонування промислових підприємств. (Компонента організаційного процесу економічних реформ у постконфліктних умовах).

У статті дано оцінку ефективності функціонування промислових підприємств, як складової організаційного процесу економічних реформ в постконфліктних умовах. Розкрито внутрішні взаємозв'язки організаційного механізму функціонування промислових підприємств та його структурні складові у поелементному, галузевому та територіальному рівнях. Досліджено вплив інноваційно-логістичних, матеріальних, фінансових та інформаційних чинників на ефективність діяльності промислового підприємства. Запропоновано методіку оптимізації ресурсних витрат в умовах трансформаційної економіки. Встановлено, що необхідною умовою розвитку держави є розвиток в першу чергу виробничо-господарського потенціалу та ефективне функціонування промислових підприємств. Обґрунтовано тезу, що сприяння розвитку виробничо-господарського потенціалу повинно стати основним завданням дослідження проблем управління в сфері інноваційно-логістичних, матеріальних, ресурсних, фінансових та інформаційних відносин. Виявлено що ефективне функціонування підприємства та оптимізація витрат в умовах трансформаційної економіки в т.ч. законодавчих та виконавчих органів всіх рівнів влади мають вплив інноваційні чинники. Доведено що управління діяльністю промислових підприємств для ефективного функціонування, має переваги щодо окремих підприємств інших галузей, серед яких можливість створення замкнених технологічних ланцюгів від видобутку сировини до випуску готової продукції, доведення її до споживачів. За рахунок чого можна досягнути економії на торгових, маркетингових та інших послугах, використати переваги диверсифікації виробництва та можливості маневрування фінансовими та інвестиційними ресурсами.

Sherstiuk R. Evaluation of the efficiency of industrial enterprises. (Component organizational process of economic reforms in post-conflict situations).

This article assesses the efficiency of industrial enterprises as a part of the organizational process of economic reforms in post-conflict situations. The author reveals the inner relationship of institutional mechanism of functioning the industrial enterprises and its structural components in separate, sectorial and territorial levels. The author has researched the impact of innovation and logistics, material, financial and informational factors on the effectiveness of the industrial enterprise. The author proposed a method for optimizing resource costs in terms of transformation of the economy. The study found that a necessary condition for the development of the state is primarily industrial and economic potential and efficiency functioning of industrial enterprises. Roman Sherstiuk argues thesis that the promotion of industrial and economic potential should be the main goal of the research problems in the field of innovation management and logistics, financial, resource, financial and information relations. The author found that the efficiency operation of the business and cost optimization in the conditions of transformation

economy including legislative and executive powers of all levels of government influence innovation factors. Mr. Sherstiuk argues that management of industrial enterprises for efficiency operation has advantages businesses in other fields, including the possibility of creating a closed process chain from raw material extraction to finished production, bringing it to consumers. Due to what you can achieve economies of sales, marketing and other services, the advantage of diversification and opportunities manoeuvring financial and investment resources.

Шерстюк Р.П. Оценка эффективности функционирования промышленных предприятий. (Компонента организационного процесса экономических реформ в постконфликтных условиях).

В статье дана оценка эффективности функционирования промышленных предприятий, как составляющей организационного процесса экономических реформ в постконфликтных условиях. Раскрыты внутренние взаимосвязи организационного механизма функционирования промышленных предприятий и его структурные составляющие в поэлементному, отраслевом и территориальном уровнях. Исследовано влияние инновационно-логистических, материальных, финансовых и информационных факторов на эффективность деятельности промышленного предприятия. Предложена методика оптимизации ресурсных затрат в условиях трансформационной экономики. Установлено, что необходимым условием развития государства является развитие в первую очередь производственно-хозяйственного потенциала и эффективное функционирование промышленных предприятий. Обоснован тезис, что содействие развитию производственно-хозяйственного потенциала должно стать основной задачей исследования проблем управления в сфере инновационно-логистических, материальных, ресурсных, финансовых и информационных отношений. Выявлено что эффективное функционирование предприятия и оптимизация расходов в условиях трансформационной экономики в т.ч. законодательных и исполнительных органов всех уровней власти влияют инновационные факторы. Доказано что управление деятельностью промышленных предприятий для эффективного функционирования, имеет преимущества в отношении отдельных предприятий других отраслей, среди которых возможность создания замкнутых технологических цепей от добычи сырья до выпуска готовой продукции, доведение ее до потребителей. За счет чего можно достичь экономии на торговых, маркетинговых и других услугах, использовать преимущества диверсификации производства и возможности маневрирования финансовыми и инвестиционными ресурсами.

Постановка проблеми. В умовах постконфліктних економічних реформ в галузях національного господарства та трансформації ринкової економіки основний акцент економічної діяльності переміщується до основної ланки економіки країни – підприємства. Оскільки саме на рівні підприємства виготовляється необхідна суспільству продукція, тут зосереджені кваліфіковані кадри, використовується високотехнологічна та високопродуктивна техніка і новітні технології. Однак, при загальній спрямованості українських постконфліктних реформ в галузі економіки, тактика правової, виробничої, інноваційної, логістичної, ресурсної, інвестиційної та ринкової поведінки окремих підприємств багато в чому залишається дискусійною і потребує більш детальних досліджень.

Власне ці обставини обумовлюють потребу вивчення організаційного механізму в контексті реалізації стратегії ефективного функціонування промислового підприємства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Удосконаленню організаційних механізмів присвячена значна кількість наукових робіт. Тим часом науковці, як правило, обмежуються лише розкриттям поняття і сутності виробничого потенціалу, ролі покращення його застосування для підвищення ефективності економіки і обґрунтування головних напрямків інтенсифікації виробництва в масштабах національного господарства України. В той же час приділяється досить мало уваги вивченню системних особливостей

для модернізації управління та раціоналізації господарювання на рівні первинної ланки економіки – підприємства. Це дає підстави говорити про можливість і необхідність розробки нових підходів до визначення поняття виробничо-господарського потенціалу підприємства для організації його ефективного функціонування. Будь-яку управлінську діяльність, як правило, спрямовано на досягнення визначеної мети чи досягнення необхідного стану об'єкта управління. Здійснити аналіз управління в умовах багатофункціональної діяльності підприємства можна тільки за умови цілеспрямованого впливу на об'єкт шляхом управлінського впливу. В даному відношенні у сферах інноваційно-ресурсної та логістично-маркетингової діяльності вплив забезпечується шляхом дії на ті чи інші чинники. Необхідно відзначити що різні аспекти прийняття управлінських рішень, у цій сфері, досліджені в роботах вітчизняних учених: Б.М. Андрушківа, П.Д. Дудкіна, І.О. Бланка, В.А. Василенко, Т.І. Ткаченко, Н.Б. Кирич, О.В. Козаченко, Г.К. Крижного, Н.Н. Лепи, О.В. Панухник, Хаджинова О.В. Закордонних – Р. Акоффа, Ф. Аунапу, Й. Кхола, Г. Саймона, Ю. Тихомирова, Р. Фатфудинова й інших. Однак комплексного висвітлення проблеми використання багатоконпонентного впливу на діяльність підприємства, створення аналітичного, методологічного, інформаційного й організаційного забезпечення цього важливого напрямку до тепер немає.

Цими та іншими обставинами обумовлюється доцільність системного дослідження можливості застосування для ефективного функціонування промислового підприємства інноваційно-ресурсної, логістично-маркетингової та ін.. компонент у контексті управлінської постконфліктної, антикризової ситуації.

Слід погодитися з думкою більшості науковців, що без розв'язання цих проблем економіка України не зможе зайняти належне місце у Європейському економічному просторі.

Мета статті. Метою статті є дослідження ефективності українських постконфліктних реформ в галузі економіки, вироблення тактики правової, виробничої, інноваційної, логістичної, ресурсної, інвестиційної та ринкової поведінки промислових підприємств.

Звідси й обумовлюється потреба вивчення організаційного механізму в контексті стратегії ефективного функціонування промислового підприємства.

Викладення основного матеріалу. В постконфліктних умовах функціонування промислових підприємств одним з актуальних питань для керівників є формування організаційно-економічного механізму управління. Який спроможний забезпечити ефективне та стабільне функціонування і його конкурентоспроможність. Механізм управління розглядають як складову частину системи управління, що забезпечує дієвий вплив на фактори, стан яких обумовлює результат діяльності об'єкту управління. При тому, якщо мова йде про внутрішні фактори управління підприємством слід використовувати поняття „механізму управління підприємством”, якщо про зовнішні – „механізму взаємодії з іншими підприємствами і організаціями”. Оскільки природа внутрішніх факторів управління підприємством є різноманітною (організаційні, структурні, технічні, економічні, адміністративні, матеріальні фактори), слід виділяти певні види механізмів управління. Основними серед них виступають: організаційні, економічні, технічні і адміністративні, інформаційні та інші. На нашу думку організаційно-економічний механізм управління підприємством – це сукупність організаційних і економічних важелів (кожному з яких властиві власні форми управлінського впливу), що чинять вплив на економічні і організаційні параметри системи управління підприємством, що сприяє формуванню та посиленню організаційно-економічного потенціалу, отриманню конкурентних переваг та ефективності діяльності підприємства в цілому.

Виробничо-господарський потенціал являє собою максимально можливу здатність матеріального виробництва щодо випуску продукції і надання послуг на основі використання всіх видів ресурсів, оптимальних темпів оновлення виробничого апарату.

Саме виробничо-господарський потенціал характеризує досягнутий технологічний рівень виробництва і ступінь відповідності йому механізму управління цією сферою [10, с.199-205].

Наприклад, вивчення теоретичних основ вхідних логістичних потоків в інноваційній діяльності показав. Підприємства витрачають на логістику від 5 до 35% від обсягу продажів у залежності від типу діяльності, географічного масштабу діяльності та інших характеристик. Як відомо, розвинені країни витрачають сотні мільярдів доларів на логістику, причому на протязі багатьох років зберігається тенденція збільшення цих витрат. Порядку 40% логістичних витрат припадає на утримання запасів. Українська логістика, незважаючи на велику кількість успішних прикладів впровадження логістичного підходу на ряді підприємств, знаходиться на низькому рівні. Особливо гостро проблема переходу на інноваційний розвиток проявляється на підприємствах машинобудівного комплексу, так як головний фактор конкурентоспроможності машинобудівних підприємств — їх технологічний розвиток. Технологічний прогрес зумовлює розвиток машинобудівного комплексу, ефективність взаємодії галузі машинобудування з іншими галузями, підвищення конкурентоспроможності продукції та продуктивності праці. Логістичне забезпечення інноваційного потенціалу відбувається в результаті взаємодії. При економічній взаємодії інновацій та логістики відбувається взаємозалежний та взаємообумовлений вплив між ними, що носить двоякий характер.

Логістична система виступає необхідною умовою існування та функціонування інноваційної діяльності підприємства, в якості цілеспрямованого економічного потоку — потоку матеріальних, фінансових, ресурсних, інформаційних, трудових та інших — являються об'єктом управління логістики. Ступінь взаємодії визначається ступенем проникнення логістики в управлінську систему підприємства: спроможністю, можливостями та готовністю системи підприємства до сприйняття логістичних методів, принципів та інструментів управління потоковими процесами. Розглянемо рівні взаємодії чи точніше еволюцію взаємодії економічних категорій «інновації» та «логістики».

Інноваційна логістика створює базу, так званий «фундамент» взаємодії інновацій та логістики. Інноваційна логістика визначається, як цілеспрямована практична діяльність впровадження інновацій в основні та оборотні засоби логістичної системи для забезпечення безперервного та економічно ефективного виконання основних функцій логістики — процесів фізичного просування матеріалів та сировини, підтримки запасів, транспортних, маніпуляційних, а також для реалізації інформаційних логістичних процесів. Інновації на даному рівні взаємодії виступають в якості головного джерела формування потенціалу логістичної системи.

При виборі методу організації планування необхідно з'ясувати, з яким видом попиту має справу організація: залежним або незалежним. Якщо загальний попит формується великою кількістю окремих покупців, кожний з яких незалежно від інших має потребу в якомусь товарі, то має місце незалежний попит. У цьому випадку робиться прогноз і проводиться планування вимог по ресурсах. При залежному попиті стає можливим планування потреби в матеріалах. Суть цього підходу полягає в розрахунку потреб в усіх видах матеріалів, сировини, комплектуючих, деталей, необхідних для виробництва кожного продукту з основного графіка в необхідному обсязі, і подання відповідних замовлень на поставку.

Сьогодні основна увага приділяється переходу всіх сфер економіки на Європейські рейки, створенню цілого ряду ринкових інститутів. Але перехід до цих відносин поки що не привів до значного підвищення ефективності виробничо-господарського потенціалу. Більше того, дуже ускладнилося управління ним, що пов'язано з практично відсутнім комплексним регулюванням сфери матеріального виробництва. Так, за матеріало- та енергоємністю валового внутрішнього продукту Україна суттєво поступається економічно розвинутих державам.

Необхідною умовою розвитку держави є розвиток виробничо-господарського

потенціалу, який становить основу для створення фінансових ресурсів, подальший розподіл та перерозподіл яких забезпечує фінансування невиробничої сфери та трансфертних платежів. Тому сприяння розвитку виробничо-господарського потенціалу повинно стати першочерговим завданням дослідження проблем управління в першу чергу впливом інноваційно-логістичних, матеріальних, ресурсних, фінансових та інформаційних чинників на ефективність діяльності промислового підприємства та оптимізацію витрат в умовах трансформаційної економіки в т.ч. законодавчих та виконавчих органів всіх рівнів влади. Розвиток диверсифікації виробництва, ускладнення внутрішніх і зовнішніх зв'язків, динамізм технічних нововведень, боротьба за ринки збуту продукції, розширення номенклатури продукції потребує здатності підприємств маневрувати виробництвом залежно від кон'юнктури ринку. Це стало потребою впровадження промисловими підприємствами нових профілів.

Підприємство, яке займається одним видом діяльності, являє собою гомогенну систему, в якій всі функціональні підрозділи працюють на досягнення загальних цілей. При цьому кожне із функціональних підрозділів має свої функціональні стратегії, які в сумі дають загальну стратегію підприємства. Як відмічає Хаджинова О.В., підприємство протягом часу різноманітніть свою діяльність і стає багатопрофільним. Якщо задатися питанням гомогенності такого підприємства в плані його фундаментальних компетенцій, то можна побачити, що воно складається із ряду однорідних утворень, кожне з яких дуже нагадує однопрофільне підприємство, тобто ці утворення багатопрофільного підприємства є, по суті, «підприємствами в підприємстві». Такі гомогенні утворення мають декілька синонімічних назв [30]: стратегічна сфера діяльності, стратегічна область діяльності, стратегічний діловий центр, стратегічний сегмент, стратегічна бізнес-одиниця, стратегічна господарча одиниця, стратегічна область бізнесу. І, як відзначає Крижний Г.К., кожна стратегічна область діяльності є гомогенною в плані продукції і послуг, які пропонуються на специфічному ринку, де конкуренція чітко визначена, визначені також і ресурси, які можуть бути туди спрямовані, а також стратегії конкуренції. [21, с.88-91]

Управління діяльністю промислових підприємств має переваги щодо окремих підприємств інших галузей: можливість створення замкнутих технологічних ланцюгів від добути сировини до випуску готової продукції, доведення її до споживачів, економія на торгових, маркетингових та інших послугах, використання переваг диверсифікації виробництва, можливість маневрувати фінансовими та інвестиційними ресурсами.

Освоєння промисловими підприємствами нових профілів діяльності потребує наявності відповідних ресурсів та коштів і, як приклад, це може бути залучення інвестицій. Причому на даному етапі розвитку ринкових відносин основним елементом економічної політики повинно стати довгострокове інвестування. Особливо це стосується виробничо-господарського комплексу країни, який зараз знаходиться в критичному стані. Адже основні засоби, що є важливішим його елементом, в багатьох галузях застаріли та фізично зносилися.

Окремі промислові підприємства потребують довгострокових капітальних вкладень в структурну перебудову, модернізацію, інноваційну діяльність. При цьому визначна роль належить середньо- та довгостроковим інвестиціям, оскільки інноваційний процес триває в середньому 3-5 років. Однак інтереси промислових підприємств не збігаються з інтересами фінансової сфери, оскільки фінансово-кредитні установи зацікавлені в швидких та ефективних проектах, що обумовило дефіцит довгострокових кредитів. Таким чином, проблема забезпечення господарської діяльності промислових підприємств фінансовими ресурсами стала основною.

Особливе місце у визначенні ефективності функціонування промислових підприємств належить саме інвестиційній складовій. Як зазначають деякі автори, при оцінці перспективних можливостей розвитку необхідно виходити з того, що саме інвестиції в основний капітал є базовою конструкцією промислового зростання [31, с.318].

Аналіз цих показників у розрізі регіонів України показує їх недостатні обсяги і динаміку, а також значну регіональну диференціацію.

У системі відтворення, незалежно від її суспільної форми, інвестиціям належить найважливіша роль у справі поновлення і збільшення виробничих ресурсів, а, отже, і забезпеченні темпів економічного зростання. Тому саме інвестиції складають матеріальну основу розвитку промислового виробництва впровадження інноваційно-логістичних проектів. Характеризуючи структуру промислового виробництва в свою чергу наприклад Тернопільської області, треба зазначити, що в ній значне місце займають промислові підприємства, що мають високий рівень витрат і незначну частку доданої вартості. Негативно виглядає також тенденція зміни цієї різниці, що збільшується протягом останніх років

До проблем, які постають перед вітчизняними промисловими підприємствами в процесі їх діяльності слід віднести крім вибору напрямків розвитку активів з метою забезпечення їх прибуткового функціонування у довгостроковому періоді та вибору найбільш раціональних джерел фінансування нових видів діяльності підприємства, його інвестиційних проектів та дослідження проблем управління впливом інноваційно-логістичних, матеріальних, фінансових та інформаційних чинників на ефективність діяльності промислового підприємства та оптимізацію ресурсних витрат що має місце в умовах трансформаційної економіки. Сучасний стан економіки України, як невід'ємної складової світової економіки, має свої особливості, які впливають на обсяги, напрямки, джерела фінансування та ефективність нових профілів діяльності підприємства. До числа цих особливостей О.С. Галушко [9, с.180-186] відносить такі.

По-перше, розвиток конкуренції в умовах переходу України до відкритої економіки протікає на фоні високого рівня зносу виробничих потужностей. Так, знос основних фондів, що використовуються в економіці України, становить в середньому 40-45%, а в деяких галузях промисловості вже у 2000 р. складав біля 80%. До таких підприємств відносяться гірничо-збагачувальні комбінати, низка металургійних підприємств, підприємства вугільної промисловості. Слід погодитись з автором, що проблема ускладнюється тим, що саме ці підприємства зумовлюють рівень собівартості продукції та її якість у галузях, які використовують цю продукцію у якості сировини та матеріалів. Це знижує конкурентоспроможність усіх галузей економіки.

По-друге, структурна перебудова економіки, процес роздержавлення підприємств, земельного фонду країни, які є об'єктивною необхідністю при переході до ринкових відносин, на першому етапі обумовили тимчасове зменшення обсягів виробництва, і, як наслідок, зниження рентабельності роботи підприємств. У такому випадку підприємства не мають можливості не тільки для впровадження нових профілів діяльності, але й для простого підтримання виробничих потужностей.

По-третє, в умовах досить високого рівня інфляції, банківська система України не в змозі надавати кредити під відсотки, нижче за рівень інфляції, який зумовлює вартість залучення банками кредитних ресурсів. Крім того, низькорентабельні підприємства відрізняються підвищеним ризиком неповернення кредитів, що об'єктивно тягне за собою підвищення вартості кредитів для таких підприємств. Що стосується інтересів підприємств, то їм доцільно брати кредити тільки під відсотки, які нижчі за рівень рентабельності їх роботи. Таким чином виникає відповідне протиріччя, яке може бути вирішене тільки за участю держави, використання нею регулюючих та стимулюючих важелів фінансового механізму.

По-четверте, системи управління кращими сучасними підприємствами являють собою високо інтегровані структури, органічно поєднуючи виробничу, управлінську та інформаційну структури підприємства. Тільки ретельно підібрані, узгоджені в своїх характеристиках, вони набувають синергічного ефекту, дозволяють в повній мірі реалізувати виробничий, кадровий, фінансовий і будь-який інший потенціал підприємства.

Слід зазначити, що в нових умовах господарювання, які передбачають наявність конкуренції, необхідність самофінансування і самоокупності, необхідність врахування впливу і подолання значної кількості зовнішніх і внутрішніх чинників, у підприємства видозмінюється сутність виробничо-господарської діяльності. У зв'язку з цим при розробці стратегії поведінки підприємства на ринку, в тому числі і при плануванні нових видів його діяльності, мова повинна йти не тільки про можливості розвитку підприємства, але й про виробничо-господарський потенціал.

Сучасні підходи до формування економічної стратегії промислових підприємств базуються на узагальненій оцінці можливостей їх функціонування та динамічного розвитку. Деякі автори [10, с.199-205] пропонують під виробничо-господарським потенціалом розуміти цілісну інтегровану характеристику підприємницьких можливостей суб'єктів господарювання, що базується на комплексній оцінці рівня використання всіх видів ресурсів. В умовах ринку, що характеризується нестабільністю показників підприємства та обумовлених нестабільністю попиту та пропозиції, змінністю цін на товари і послуги, змінами в конкурентному середовищі та іншими макро- та мікроекономічними чинниками, визначення здатності підприємства розширяти перелік діяльності, граничних потенціальних можливостей на перспективу, є досить складним завданням. Базовим принципом виділення елементів виробничо-господарського потенціалу підприємства є оцінка можливостей досягнення його стратегічних цілей. Оскільки у загальновідомому розумінні можливість – це засоби, умови, обставини, необхідні для здійснення чого-небудь, а мати можливість – це мати в наявності необхідні засоби, умови, то елементами ефективного функціонування промислового підприємства повинні бути: матеріалізовані засоби виробництва, предмети праці, визначені категорії робітників, можливості досягнення стратегічних цілей підприємства, предмети і категорії.

Крім того, така категорія, як виробничо-господарський потенціал підприємства, виражає всі аспекти його діяльності. Це здатність до аналізу економічної кон'юнктури ринку, реалізації конкурентоспроможні ідеї, забезпечення ефективного функціонування підприємства за рахунок найбільш раціонального використання інвестиційних можливостей тощо. Що стосується оцінки ефективності функціонування промислових підприємств, то вона потребує рішення низки завдань, які можна подати у вигляді відповідного алгоритму (рис.1).

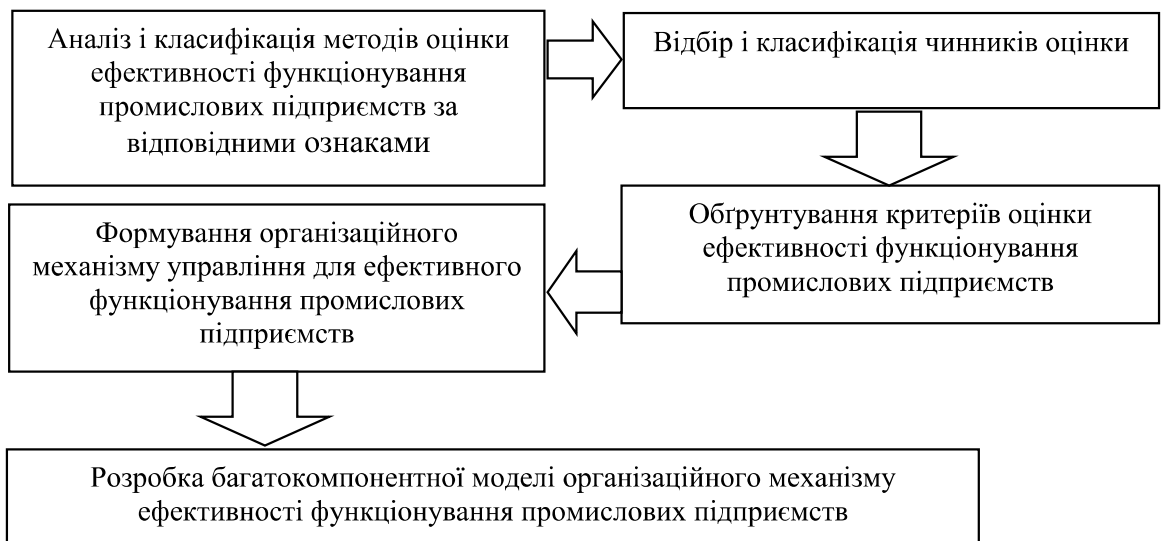

Рисунок 1 – Алгоритм оцінки ефективності функціонування промислових підприємств

Для ефективного здійснення першого етапу необхідно визначити ознаки, якими можуть бути: чіткі критерії, ступінь об'єктивності і можливості використання їх при

діагностиці різних напрямків виробничо-господарської діяльності в залежності від пріоритетності.

Слід зазначити, що оцінка ефективності функціонування промислових підприємств та їх фінансово-економічна діагностика потребують чітких методологічних підходів, які зараз відсутні. Тому необхідна комплексна, оптимально збалансована система показників, яка була б здатна відобразити всі аспекти діяльності підприємства. Необхідно застосовувати методи, які дозволяють встановити не тільки кількісні, але й якісні зв'язки між окремими елементами ефективного функціонування промислових підприємств. Крім того, важливим показником є рівень розвитку і конкурентоспроможності цього потенціалу. На основі цих показників можна здійснити своєчасне обґрунтування і реалізацію управлінських рішень відносно подальшої діяльності підприємства, спрямованої на розвиток профілів його діяльності. Оцінка ефективності функціонування промислових підприємств є багатокритеріальним і досить складним завданням, послідовність розв'язання якого схематично подано на рис. 2.

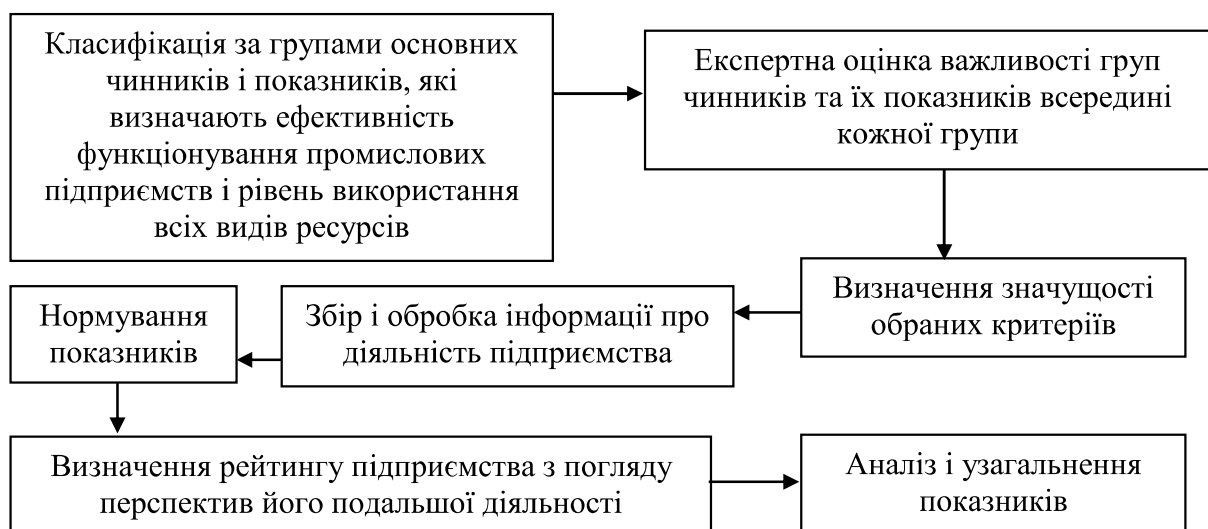

Рисунок 2 – Послідовність розв'язання проблем оцінки ефективності функціонування промислових підприємств

Система показників для оцінки рівня використання виробничо-господарського потенціалу має складатися з відповідних функціональних блоків: виробничий, організаційно-економічний, економічний та фінансовий потенціал. При цьому система показників, критерії оцінки ефективності функціонування промислових підприємств визначаються специфікою тих чи інших виробничих процесів, метою досліджень і завданнями, які стоять перед конкретним підприємством.

Одним з напрямків підвищення ефективності стабільного функціонування промислових підприємств є проведення активної політики оновлення виробництва на всіх рівнях і у всіх галузях національної економіки та господарської діяльності. Так, на рівні підприємств – це розробка, засвоєння, впровадження у виробництво наукоємних видів продукції, технологій, матеріалів і способів економічного господарювання. На рівні галузей – цілеспрямована структурна, інвестиційна та науково-технічна політика. Інноваційні проблеми дослідження виробничо-господарського потенціалу повинні розв'язуватися комплексно, з урахуванням діяльності різних наукових напрямків: економічного, технічного, організаційного, економічного, соціального, юридичного.

Висновки: Таким чином для ефективного функціонування промислових підприємств України на сучасному етапі та підвищення ступеня економічної незалежності країни необхідні розробка і впровадження наступних заходів:

1. Впровадження логістичних методів забезпечення погодженого розвитку

виробничих галузей.

2. Розробка методів і програм реструктуризації підприємств, спрямованих на підвищення ефективності та стабільне функціонування промислових підприємств та його подальший розвиток.

3. Вироблення механізму і інструментарію пошуку фінансових ресурсів, методів їх акумуляції і наукового обґрунтування та спрямування на розвиток основних складових виробничо-господарського потенціалу і, в першу чергу, пріоритетних та економічно перспективних галузей і підприємств.

4. Формування організаційно-економічного механізму активізації промислових підприємств виробничої галузі;

5. Визначення інноваційних стратегій розвитку промислових підприємств.

Список використаних джерел:

1. Амоша А.И. Пути снижения затрат в организации логистической деятельности субъектов хозяйствования региона. // 36. наук. пр. ДонДУУ «Маркетинг і логістика в управлінні суб'єктами господарювання», т.V, вип.42, серія «Економіка». -Донецьк, ДонДУУ, 2004. – С.5-13.

2. Андрушків Б.М. Інноваційно-комплексні шляхи розвитку малого підприємництва / [Б.М. Андрушків, Ю.Я. Вовк, І.Ю. Крамар та ін.]. – Тернопіль: ТНТУ ім. Івана Пулюя, 2011. – 340 с.

3. Андрушків Б.М. Основи організації підприємницької діяльності або Абетка для підприємця: навчальний посібник / [Б.М. Андрушків, П.Д. Дудкін, Ю.Я. Вовк, І.І. Стойко та ін.]. – Тернопіль : ТНТУ. – 2010. 300 с.

4. Андрушків Б.М. Корпоративна культура / Б.М. Андрушків, С.П. Черничинець. – К.: Кондор, 2011 р. – 528 с.

5. Андрушків Б.М. Про кризу взаємовідносин у загальній теорії криз /, Б.М. Андрушків, Н.Б. Кирич, І.П. Сівчук // Регіональна економіка. – 2008. – №8. – С. 122–134.

6. Асаул А. Формування інвестиційного клімату // Економіка України. – 2002. - № 4. – С.83-87.

7. Берзон Н. Формирование инвестиционного климата в экономике // Вопр. Экономии. – 2001. - № 7. – С.104-114.

8. Большаков А.С., Михайлов В.И. Современный менеджмент: теория и практика. – СПб.: Питер, 2000. – 416 с.

9. Галушко О.С. Фактори та шляхи розвитку виробничої сфери регіону // Вісник українського державного університету водного господарства та природокористування. – Випуск 1 (20), 2003. – С.180-186.

10. Грещак М.Г., Гребешкова О.М., Коцюба О.С. Внутрішній економічний механізм підприємства. – К.: КНЕУ, 2001. – 228 с.

11. Дойл П. Менеджмент: стратегия и тактика. – СПб.: Питер, 1999. – 560 с.

12. Закон України: «Про інноваційну діяльність» (1 січня 2003 р)

13. Захарченко В.И. Экономический механизм процесса нововведений. – Одесса: ОИУМ, 2002. – 278 с.

14. Інноваційна політика / Б.М. Андрушків, Ф.В. Бортняк, Ю.Я. Вовк та ін.; за заг. ред. Б.М. Андрушківа. – Тернопіль : ТзОВ "Терно-Граф", 2012. – 484 с.

15. Ігнат'єва І.А. Методологічні основи об'єктно-цільового підходу формування і реалізації стратегії розвитку підприємств виробничої сфери // Вісник українського державного університету водного господарства та природокористування. – Рівне, 2003. – С.504-509.

16. Ілляшенко С.М. Управління інноваційним розвитком: проблеми, концепції, методи. Навчальний посібник. – Суми: ВТД «Університетська книга», 2003. – 278 с.

17. Кирич Н.Б. Організаційні механізми реалізації стратегії підвищення фінансово – господарської стабільності підприємства // Матеріали X наукової конференції ТДТУ імені Івана Пулюя, Тернопіль, 17 – 18 травня. – Тернопіль: ТДТУ, 2006. – С. 249.
18. Кирич Н.Б. Особливості управління техніко-економічними факторами стабілізації виробництва на сучасному етапі // Галицький економічний вісник. – 2006. – № 2 (9). – С. 33-38
19. Кирич Н.Б. Теоретичні та прикладні механізми управління стратегією підвищення господарсько-фінансової стабільності підприємства / Н.Б. Кирич // Економіка: проблеми теорії та практики. – 2008. – № 3. – С. 136-142.
20. Кирич Н.Б. Аналітичні аспекти впровадження нової економічної стратегії підвищення господарсько-фінансової стабільності переробних підприємств // Економіка промисловості України: Зб. наук. пр. – К.: РВПС України НАН України, 2007. – С. 50–57.
21. Крижний Г.К. Стратегічний технологічний менеджмент: Навч. посібник. – Х.: НТУ «ХП», 2003. – 448 с.
22. Ларіна Р.Р. Керування витратами в регіональних системах за допомогою логістично-контролінгового підходу // Науковий вісник національного гірничого університету. – 2004. - №8. – С.69-73.
23. Лепа Н.Н. Методы и модели стратегического управления предприятием: Монография / НАН Украины. Ин-т экономики пром-ти. – Донецк: ООО «Юго-Восток, ЛТД», 2002. – 186 с.
24. Лозинська М.Ю. Впровадження новітніх інформаційних систем управління підприємством як умова досягнення конкурентної переваги // Вісник національного університету «Львівська політехніка». - № 472. – 2003. – С.282-287.
25. Развитие промышленного производства: проблемы и решения / А.И. Амоша, Н.И. Иванов, Л.Т. Хижняк и др./ Под ред. Н.И. Иванова. – К.: Наукова думка, 2003. – 337 с.
26. Ревенко Н.Г. Управління ресурсами промислових підприємств в умовах перехідного періоду. – К.: Редакція Бюлетеня ВАК України, 2000. – 256 с.
27. Ройтман А.Б. Наука управления. Специальные главы современного менеджмента. – К.: Таксон; Запорожье: ЗГУ, 2001. – 682 с.
28. Савчук А.В. Организационно-экономический механизм инновационного развития крупной компании: Монография / НАН Украины. Ин-т экономики пром-сти. Донецк, 2004. – 404 с.
29. Савчук А.В. Конкурентоспособность отраслей промышленного производства // Економіка промисловості. – 2001. – №2. – С.61-67.
30. Хаджинова О.В., Логістична стратегія управління витратами великого багатопрофільного промислового підприємства (дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата економічних наук. Донецьк - 2006 р. 214 с.
31. Хаджинова О.В. Логістична стратегія інноваційного розвитку багатопрофільних підприємств // Менеджер. – 2006. - № 2. – С.35-44.
32. Чухрай Н. Формування інноваційного потенціалу підприємства: маркетингове та логістичне забезпечення. – Львів: Вид-во нац. ун-ту «Львівська політехніка», 2002.– 216с.
33. Шерстюк Р.П. Інноваційні шляхи активізації природоохоронного провайдингу в умовах підприємства (Європейські акценти). Тернопіль: ТзОВ Терно-граф, 2011, - 576 с.

Ключові слова: Організаційний механізм, підприємство, інноваційні чинники, постконфліктні умови, реформи.

Ключевые слова: Организационный механизм, предприятие, инновационные факторы, постконфликтные условия, реформы.

Keywords: The registration mechanism, enterprise, innovation factors post-conflict situations, reforms.